

Arrest

nr. 223 846 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 juni 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 december 2015. Op 18 december 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 maart 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 11 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. H.[...], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Pashtun-etnie, en soennitische moslim te zijn. U bent geboren op 21 juni 1994 in Kunduz. Toen u één jaar oud was ontvluchtten uw ouders de slechte situatie in Afghanistan. Zij gingen naar Peshawar, Pakistan. Daar groeide u op en ging u naar school. Op uw 18e keerde uw familie terug naar Kunduz omdat Afghanen in Pakistan het steeds moeilijker kregen. Kort na jullie terugkeer werden jullie 's nachts gewekt door de zonen van de oom van uw vader. Zij waren in het gezelschap van talibanstrijders en verwelkomden jullie terug in het land. In Kunduz bleef u niet lang: u vond werk in Kabul als accountant bij de Afghaanse tak van het telecombedrijf MTN vanaf februari 2013, en ging daar ook Bachelor in Business Administration studeren. Uw vader zette aanvankelijk de autohandel verder die hij in Pakistan had opgebouwd. Nadat een van zijn vennoten zich heeft teruggetrokken, en onder druk van de toenemende onveiligheid op Afghaanse wegen, werd het bedrijf opgedoekt en uw vader ging zich weer bezighouden met de gronden die uw familie bezit in Kunduz. U groeide door bij het telecommunicatiebedrijf waarvoor u werkte en werd finance officer. Eind 2014 bent u in Kunduz getrouwd met een studiegenote, E.[...]. Ook zij combineerde haar studies met een job: ze was aan de slag als international relations expert op het kabinet van vice-president Younus Qanouni. De taliban ontdekten ongeveer 11 maanden voor uw vertrek dat u in Kabul werkte en zij stuurden via de mollah van de moskee een dreigbrief naar uw vader. Hij vertelde u dat, maar u was niet verontrust omdat u in Kabul niets te vrezen had van de taliban. Twee maanden voor uw vertrek vond uw echtgenote bij jullie thuis een tweede dreigbrief van de taliban. Een telefoongesprek met uw vader bracht aan het licht dat uw familie problemen ondervond van de neven die eerder met de taliban op bezoek waren geweest. Aangezien de taliban op de hoogte waren van uw werk en uw thuisadres kenden, besliste u samen met uw echtgenote dat het veiliger was om te verhuizen en voorbereidingen te treffen om het land te verlaten. Ook uw vrouw zag zich immers met problemen geconfronteerd. Haar nieuwe baas, A. R. D.[...], was een Oezbeek en wilde op zijn kabinet ook Oezbeken tewerkstellen. Uw vrouw, die net als u tot de Pashtun behoort, zag zich geconfronteerd met toenemende pesterijen. Terwijl u een visum voor Iran regelde in Mazar-e-Sharif, werd uw vrouw doorverwezen naar het consulaat in Kandahar omdat zij afkomstig is uit de provincie Laghman. Dit was de periode waarin de taliban een offensief tegen Kunduz hadden ingezet en uw ouders vluchtten van Kunduz naar Takhar en vervolgens naar Kabul. De taliban kwamen naar jullie huis in Kunduz en mishandelden de boeren op uw land en bedreigden jullie. U had als enige een visum gekregen en vertrok daarom alleen naar Europa. Via Iran reisde u naar Turkije. Daar hoorde u van uw vrouw dat zij op een dag door veiligheidsagenten werd tegengehouden op haar werk. Tijdens een doorzoeking werd zagezegd een kogel gevonden en uw vrouw werd beschuldigd van medeplichtigheid aan een complot. Uw echtgenote verliet haar werk en ging naar Kunar, waar uw ouders en zussen momenteel verblijven. Ze wonen er bij een broer van uw moeder. Uzelf reisde via andere transitlanden naar België, waar u kwam op 04 december 2015. U vroeg op 18 december 2015 asiel aan in ons land.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban, vooral door uw verwanten die bij de taliban zijn.

Uw advocaat heeft er in de slotopmerkingen ook nog op gewezen dat een conflict over de grond die uw familie bezit achter uw problemen schuilgaat. Uw vader is de rechtmatige eigenaar van deze gronden, en u heeft kopies voorgelegd van de eigendomsakte, maar de neven van uw vader proberen om hun connecties bij de taliban te gebruiken om een klimaat van onzekerheid te scheppen voor uw familie. Op die manier willen ze bewerkstelligen dat deze gronden onder hun controle blijven, en uw tak van de familie van het toneel laten verdwijnen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van het taskara van uw vader, twee enveloppes, twee dreigbrieven, een bevestiging van uw problemen, kopies van paspoort van uw grootvader, kopies van het paspoort van uw vader, kopies van de eigendomsakte van het land dat uw familie bezit, een foto van uw Afghaanse paspoort, documenten van uw verblijf en scholing in Pakistan, de handelsvergunning van uw vader, een contract en een brief van uw werk, documenten van het werk van uw vrouw, foto's van het werk van uw vrouw en u en uw echtgenote samen, twee badges van het werk van uw vrouw en documenten betreffende het werk van uw grootvader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Uw relaas vertoont immers tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

Volgens uw verklaringen hebt u uw land verlaten omdat uw vader 10 à 11 maanden voor uw vertrek een dreigbrief van de taliban heeft ontvangen waarin u ter sprake werd gebracht en omdat u 2 maanden voor uw vertrek nabij uw huis in Kabul een tweede dreigbrief hebt gevonden (CGVS, p.12,13,14). Behalve deze twee dreigbrieven hebben noch u (CGVS, p.19), noch uw vader (CGVS, p.16) enige dreigementen van de taliban ontvangen. U baseert uw vrees dus enkel op het bestaan van deze twee dreigbrieven. Het is dan ook verbazend dat u niet goed op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van deze dreigbrieven. U zegt dat er in de eerste dreigbrief staat dat u zou werken voor ongelovigen, voor de regering, en dat u daarmee moest stoppen en de taliban moest steunen, voor hen moest werken (CGVS, p.14). In de brief staat in werkelijkheid niets over de regering van Afghanistan, en er staat verder dat uw vader u naar de islamitische rechtbank moest brengen, niet dat u de taliban moest vervoegen. Aangezien u aan de universiteit hebt gestudeerd en vertrouwd bent met de Afghaanse landstalen Pashto en Farsi/Dari (CGVS, 5,6) zou u perfect in staat moeten zijn de inhoud van deze brieven te vatten. U lijkt echter ook niet te weten dat deze dreigbrieven afkomstig zijn van de taliban van Chahardara. Dat staat in de hoofding van de brief, maar toen u dat gevraagd werd, antwoordde u ontkennend en zegt u dat deze brief door de taliban werd afgegeven aan de mollah van uw moskee (CGVS, p.20). Het is opmerkelijk dat u de brief die aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan ligt niet grondig hebt bestudeerd, en een vertekend beeld schetst van de inhoud van deze brief. Dit geldt ook voor de data die op de dreigbrieven staan. U verklaart dat deze dreigbrieven met 8 maand tussentijd zijn toegekomen (CGVS, p.14), maar de data die in de brieven staan blijken slechts enkele weken uit elkaar te liggen: 29 shaban 1436 (=17 juni 2015) en 25 ramadan 1436 (=12 juli 2015). Dit onderstreept nogmaals dat deze brieven niet passen in het relaas dat u doet, wat nefast is voor uw geloofwaardigheid. Van u mag redelijkerwijs verwacht worden dat u een duidelijk en samenhangend beeld kan geven van de dreigbrieven die aan de basis liggen van uw vertrek, en die het enige bewijs vormen van uw asielrelaas. Er mag overigens ook getwijfeld worden aan het feit dat de tweede brief in Kabul aan u bezorgd zou zijn. U wijst er met nadruk op dat dit betekent dat de taliban uw adres kenden, en verklaart dat dit besef u overtuigde dat u het land moest verlaten (CGVS, p.13-14). Hoewel uw naam en die van uw vader inderdaad allebei vermeld worden in deze brieven, spreken deze brieven uw vader A. R.[...] aan, en wordt er naar u verwezen als "uw zoon H.[...]". Het is dus duidelijk dat deze brieven niet aan u gericht zijn, wat sterk doet twifelen aan uw bewering dat de taliban eerst een brief via de imam van uw dorp aan uw vader bezorgden, maar de tweede brief bij uw woonst in Kabul hebben achtergelaten. Uw uitleg dat de mensen in het dorp u niet kennen, en dat u zich daar moet kenbaar maken als de zoon van A. [...] (CGVS, p.20) is geen voldoende antwoord aangezien uw naam in de brief staat. Het is dan ook bizar dat de taliban u niet bij uw naam zouden aanspreken, indien zij specifiek de moeite deden om u persoonlijk te bedreigen in Kabul. Het is duidelijk dat deze brieven niet stoken met de manier waarop u de feiten voorstelt.

Het is echter vooral de reactie op deze dreigbrieven die zeer eigenaardig is. Als u wordt gevraagd of uw vader ooit naar de autoriteiten stapte, antwoordt u dat u hem dat had afgeraden omdat u had ervaren dat zij geen hulp boden. U bent zelf pas naar de politie gestapt na de tweede dreigbrief. Aangezien u verklaart dat u als enige naar de politie ging en uw vader niet (CGVS, p.15), moet worden geconcludeerd dat uw vader na de eerste dreigbrief ook niet naar de autoriteiten is gegaan. Men moet hierbij zeker rekening houden met de sociale status van uw vader: uw familie bezit volgens u ongeveer 1500 jerib land. Uit officiële gegevens van de Afghaanse overheid blijkt dat meer dan de helft van de bevolking geen landbouwgrond bezit en dat slechts een miniem aandeel van degene die grond bezitten meer dan 20 jerib in eigendom hebben (zie het aan het administratief dossier toegevoegde hoofdstuk 5 van de 'National Risk and Vulnerability Assessment 2011-2012'). Uw vader is met andere woorden een grootgrondbezitter. Aangezien u de opbrengst van die grond zelf schat rond de 10.000 à 12.000 dollar per jaar (CGVS, p.22), lijkt het geen twijfel dat uw vader veel landbouwers in de streek werk verschaft en daarom is het bizar dat u doet uitschijnen dat hij volledig machteloos zou zijn in deze kwestie. Iemand met de middelen van uw vader zou zeker naar Afghaanse normen een invloedrijk persoon zijn in zijn regio. Van iemand uit een dergelijke hoge sociale en economische klasse kan worden verwacht dat die weet welke paden hij moet bewandelen bij de instanties om zich tegen een dreigement te weren. Derhalve verbaast de door u geschetste passieve houding van uw vader in deze kwestie. De enige stap die uw vader volgens u heeft gezet was een rechtstreeks gesprek met zijn oom, de vader van zijn neven die bij de taliban waren. Deze veinsde echter onwetendheid over de kwestie en stelde voor dat ze

samen met mollah A. S.[...] van de taliban zou gaan spreken (CGVS, p.15). Uw vader weigerde dat, omdat jullie dachten dat de taliban jullie meteen zouden doden als ze de kans daartoe kregen (CGVS, p.15). U verwijst daarbij naar de executies die de taliban hebben uitgevoerd tijdens de val van de stad Kunduz (CGVS, p.15). De taliban hebben de stad Kunduz ingenomen op 28 september 2015 (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel 'Taliban overrun Afghan city of Kunduz'). Dat is veel later dan de data die op de dreigbrieven staan. Het lijkt er dus sterk op dat u probeert om de algemene toestand in Kunduz te betrekken op uw eigen asielrelaas. De vraag is u gesteld of iemand anders kon helpen met dit probleem, en u antwoordt ontkennend (CGVS, p.16). Als u wordt gevraagd waarom de malik van uw dorp of de dorpsoudsten niet konden bemiddelen, zegt u dat zij dit niet konden doen omdat de neven van uw vader voor mollah A. S. [...]werken, een machtige talibanleider (CGVS, p.16). Deze verklaring valt echter heel licht uit. Dat onderstreept net dat men van de neven van uw vader in het dorp wist dat zij hoge functies hadden bij de taliban (CGVS, p.12). Toen zij u bezochten na uw terugkeer uit Pakistan maakten zij ook geen geheim van hun banden met de taliban (CGVS, p.12,23). Het zou dus voor iedereen in het dorp duidelijk geweest zijn dat de verwanten van uw vader hun invloed bij de taliban in zijn voordeel zouden kunnen aanwenden. Hun weigering om uw vader bij te staan zou allicht als een openlijk vijandige daad begrepen worden. Dit geldt des te meer daar u verklaart dat uw vader zelf zei dat het ging om een conflict met uw verwanten en niet met andere talibanstrijders (CGVS, p.13). Dat uw vader dat geloofde, en toch niet eens een poging zou ondernemen om de in Afghanistan gebruikelijke informele overlegstructuren onder Pashtun te gebruiken is weinig plausibel in het licht van de status als hij moet hebben genoten in het dorp. In die context zouden de stamoudsten of de wijze mannen van het dorp zeker een rol te spelen hebben: dergelijke bemiddeling is in Afghanistan, zoals reeds gezegd, heel gewoonlijk. In elk geval komt het weinig waarschijnlijk over dat uw vader zou nalaten om zich te proberen beschermen met alle middelen die hem in zijn positie ter beschikking staan. U beklemtoont zelf dat u zich veilig voelde omdat u zich in Kabul bevond, en niet in Kunduz (CGVS, p.13). Uw familie woonde op dat ogenblik echter wel in Kunduz. Zij hebben Kunduz pas verlaten toen taliban oprukten in de provincie (CGVS, p.13). Niet alleen is uw familie in Kunduz blijven wonen tot de algemene veiligheidssituatie hen dwong te vertrekken, zij hebben ook geen lijfwachten ingehuurd om zich te beschermen tegen de taliban (CGVS, p.18). Voor een grootgrondbezitter en voormalig zakenman zoals uw vader zou dit in Afghanistan niet alleen mogelijk zijn, maar zelfs heel gewoon. De hele reactie van uw familie op de door u beweerde feiten, of eerder het gebrek daaraan, is daarom niet aannemelijk.

Daarbij aansluitend moet worden opgemerkt dat het vreemd is dat u niet zelf verwijst een grondconflict als basis van uw problemen, maar dat uw advocaat dit ter sprake brengt. Indien uw vrees gebaseerd is op een conflict over grond, had u dit zowel bij DVZ als op het CGVS spontaan kunnen aanbrengen wanneer u werd gevraagd om uw problemen uiteen te zetten. U bleef echter erg vaag over de betrokkenheid van de neven van uw vader: u verklaart dat uw vader vertelde dat zij achter uw problemen zaten (CGVS, p.13) en dat u hebt gevraagd waarom uw neven jullie zo behandelden; uw vader wist dat niet en dacht dat ze jaloers waren of dat er een probleem was waarvan uw vader niet op de hoogte was (CGVS, p.14). Het is pas wanneer uw advocaat tijdens zijn slotopmerkingen een grondconflict aanhaalt dat u een motivering ontwaart achter de handelingen van uw verwanten en verklaart dat jullie dachten dat deze neven een samenzwering op touw zetten om jullie land in te pikken. Los van de vaststelling dat u zelf niet spontaan hebt verwezen naar dit conflict over landbezit blijft de vaststelling overeind dat uw vader als rijke grootgrondbezitter toch in staat geweest zou zijn om iets te ondernemen tegen zijn neven die achter deze problemen zaten. Zoals hierboven reeds aangehaald blijkt uit uw verklaringen dat hij slechts een enkel gesprek heeft gevoerd met zijn broer die vader was van de neven in kwestie. Hij heeft verder geen enkele officiële of onofficiële weg bewandeld om dit conflict op te lossen of te ontmijnen. Er dient tenslotte ook op gewezen te worden dat u bij DVZ heeft verklaard dat u denkt dat de neven van uw vader die een hoge functie hebben bij de taliban betrokken zijn bij uw problemen (DVZ, Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). U heeft nochtans weinig reden om hieraan te twifelen als u verklaart dat uw vader dit reeds in Afghanistan aan u vertelde (CGVS, p.13) en dat de neven van uw vader samen met de talibanstrijders naar jullie huis in Kunduz komen en uw landbouwers bedreigen (CGVS, p.16). Dit zijn beide elementen waarvan u volgens uw verklaringen in Afghanistan reeds op de hoogte was en waardoor u geen reden had om enig voorbehoud te maken bij de betrokkenheid van uw verwanten.

De twijfels omtrent uw asielrelaas worden versterkt door de vaststelling dat uw Afghaanse paspoort geldig is van 11 april 2015 t.e.m. 11 april 2020. Daar vloeit namelijk uit voort dat u dit paspoort hebt aangevraagd voor 11 april 2015. Ter herhaling, volgens uw verklaringen was de tweede dreigbrief de directe aanleiding voor uw vertrek (CGVS, p.13). Deze tweede dreigbrief zou volgens uw verklaringen zijn toegekomen twee maanden voor uw vertrek (CGVS, p.14). U situeerde dat vertrek bij DVZ op 18

november 2015 (DVZ, Verklaring DVZ, p.10). Op de brieven zelf staan data in de Arabische kalender die overeenkomen met 17 juni 2015 en 12 juli 2015. Zowel uw verklaringen als de data op de dreigbrieven plaatsen uw beslissing om het land te verlaten dus ettelijke maanden nadat u een paspoort hebt aangevraagd. Het is duidelijk dat u reeds voorbereidingen trof om naar het buitenland te gaan voordat deze dreigbrieven zijn opgesteld. Dit stelt uw verklaringen opnieuw in een bedrieglijk daglicht. De indruk ontstaat namelijk dat u reeds het plan had om naar Europa te reizen voor de door u beweerde feiten zich hebben afgespeeld. Het Commissariaat-generaal wenst ook aan te stippen dat het vreemd is dat u beweert dat uw echtgenote naar Kandahar moest om een visum voor Iran te krijgen, terwijl u dat visum in Mazar moest gaan halen (CGVS, p.13). Het is weinig logisch dat een inwoner van Kabul (CGVS, p.6) louter op basis van de geboorteplaats naar een ander consulaat zou moeten reizen. Men zou verwachten dat de inwoners van Kabul en de daaraan grenzende provincie Laghman waaruit uw echtgenote stamt, gebruik maken van de Iraanse ambassade in de hoofdstad, niet het consulaat in Kandahar in het zuiden van Afghanistan. Zeker voor uw echtgenote die op dat ogenblik werkte voor de overheid (CGVS, p.9), meerbepaald de vice-president van het land, moet het toch mogelijk geweest zijn om de nodige documenten te regelen in Kabul zelf. Uit informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt blijkt ook duidelijk dat Afgaanse onderdanen in hun eigen provinciehoofdstad en in de hoofdstad Kabul een paspoort kunnen aanvragen (zie het aan het administratief dossier toegevoegde paragraaf 'Paspoort' van het 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan november 2016'). Er is dus geen logische reden waarom de Iraanse consulaire diensten in Kabul een visumaanvraag niet zelf zouden kunnen afhandelen. Bij DVZ hebt u trouwens ook verklaard dat u dit visum hebt gehaald in de ambassade in Kabul (DVZ, verklaring DVZ, p.9). Het is dan ook bizar dat u op dit punt uw verklaringen hebt gewijzigd. Dit versterkt de indruk dat u de omstandigheden van uw vertrek probeert te verhullen voor het Commissariaat-generaal. Het is ook niet duidelijk waarom u moest vertrekken voordat uw vrouw haar visum had kunnen regelen. De gebeurtenissen in Kunduz hadden geen rechtstreekse impact op uw veiligheid in Kabul en bovendien was u naar een ander adres verhuisd, precies omdat de taliban uw vorige adres kende. Zelfs de werkgever van uw vrouw slaagde er niet in om uw vrouw te vinden (CGVS, p.14,17). U maakt geen melding van een ander incident in Kabul dan die dreigbrief die bij u thuis zou zijn achtergelaten. Dat u dus alleen moest vertrekken en uw echtgenote moest achterlaten vanwege een administratief probleem is weinig overtuigend. Over het moment dat u het land hebt verlaten moet tevens worden opgemerkt dat u deze niet consistent situeert in de tijd. U verklaart dat uw vrouw haar werk moest verlaten en dat u toen in Turkije was, van waaruit u niet kon terugkeren (CGVS, p.13). Eerder had u echter verklaard dat u reeds in België was toen zij stopte met werken (CGVS, p.10). Nog volgens uw verklaringen is zij na het incident met de security waarbij een kogel zou zijn gevonden op haar persoon niet meer naar haar werk gegaan, en is men haar daarna thuis komen zoeken (CGVS, p.13). Het is dan ook niet waarschijnlijk dat u zich zou vergissen over wanneer en in welke omstandigheden uw vrouw haar job heeft verlaten. Het beeld dat u schetst over hoe u ertoe kwam Afghanistan te verlaten, is dus weinig geloofwaardig.

Dat de neven van uw vader jullie zouden hebben verdacht gemaakt bij de taliban, zoals u verklaart op het commissariaat-generaal (CGVS, p.14), wordt om bovenstaande redenen niet aannemelijk geacht. Louter uw werk bij de financiële dienst van MTN Afghanistan zou u niet blootstellen aan vervolging vanwege de taliban. Uw vader, die volgens u niet politiek actief was (CGVS, p.8) en ook zijn bedrijf had opgedoekt (CGVS, p.19), zou evenmin in de kijker lopen als tegenstander van de taliban. Uw echtgenote, die omwille van haar profiel als vrouwelijke stafmedewerker van de vice-president wel een doelwit van de taliban zou kunnen zijn, moest haar werk opgeven vanwege problemen na de regeringswissel. U maakt nergens melding van enige dreiging tegen haar persoon of die zou voortvloeien uit haar professionele activiteiten. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat er vanuit jullie beroepsmatige bezigheden een gegronde vrees voor vervolging ontstaat.

Uw verklaring dat uw familie nog steeds geen bodyguards heeft ingehuurd is overigens ook niet afdoend in het licht van de bewering dat uw familie omwille van hun veiligheid momenteel ondergedoken blijft bij uw oom in Kunar (CGVS, p.18). Kunar is volgens de informatie waarover het CGVS beschikt een onveilig gebied, in tegenstelling tot Kabul, waar zij ten tijde van uw interview bij DVZ verbleven (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7, CGVS, p.7). U verklaart overigens dat uw ooms aan moederszijde allemaal in Kunar wonen (CGVS, p.11). Op de enveloppe die uw oom aan moederszijde gebruikte om documenten naar u te sturen staat evenwel een adres in Kabul. Ook uw schoonzus, H.[...], heeft volgens de tweede enveloppe een adres in Kabul. Ook de omslag van de foto's die u hebt neergelegd toont een adres in Kabul en bevat een stempel die aangeeft dat deze foto zijn ontwikkeld op 15 februari 2017. Dit alles wijst erop dat u verwanten hebt die in Kabul wonen. In die optiek mag het zeker verbazen dat u verklaart dat uw ouders het relatief veilige Kabul hebben verlaten om naar de provincie Kunar te trekken (CGVS, p.7). Men zou overigens eerder verwachten dat de neven van uw vader zijn ondergedoken toen het

Afghaanse regeringsleger de stad Kunduz heeft heroverd op de taliban, aangezien iedereen in uw dorp wist dat zij zich met de taliban hadden gelieerd. Dat uw kant van de familie nog steeds op de vlucht is, is daarom erg vreemd. De som van deze vaststellingen maakt dat het er sterk op lijkt dat u geen volledige en oprechte verklaringen heeft afgelegd over uw familiale netwerk.

Daarbij aansluitend moet ook nog worden opgemerkt dat de documenten van uw vader ook vragen oproepen. Zo heeft u een handelsvergunning van uw vader voorgelegd. Op dat document uit 2010 geeft uw vader als huidige verblijfplaats een adres in Kabul op. Ook de zetel van het bedrijf is in Kabul gevestigd. Het paspoort dat hij in 2011 verkreeg is ook uitgereikt in Kabul, en niet in Kunduz. Volgens de informatie waarover het commissariaatgeneraal beschikt is het nochtans mogelijk om in de provinciehoofdstad een paspoort te verkrijgen (zie het aan het administratief dossier toegevoegde paragraaf 'Paspoort' van het 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan november 2016'). U heeft een kopie overhandigd van de taskara van uw vader, opgemaakt in 1390 (=2011-2012) volgens hetwelk uw vader in Tobraksh, Kunduz, woonachtig is. Het volgnummer [...] van dit taskara, waarop overigens staat dat het een duplicaat is, komt niet overeen met het volgnummer van het taskara dat op de handelsvergunning staat: [...]. Het is dus niet zeker dat de informatie op het document dat u voorlegt overeenstemt met de informatie op de papieren die uw vader in 2010 gebruikte voor zijn officiële aangelegenheden. Een en ander doet vermoeden dat uw vader dus niet rechtstreeks van Pakistan naar Kunduz is verhuisd. Uit de documenten uit Pakistan die u hebt voorgelegd blijkt dat u in 2012 uw middelbaar hebt afgemaakt. Volgens uw verklaringen had uw vader problemen met zijn bedrijf en werd het voor Afghanen moeilijk om te leven in Pakistan en keerde uw familie terug naar Kunduz. U wilde niet in Kunduz blijven maar vertrok naar Kabul omdat u wilde verder studeren (CGVS, p.12). Aangezien uw vader reeds in 2010 een handelsvergunning had verkregen in Kabul en hij daarbij een adres in Kabul opgaf, en in 2011 een paspoort had verkregen in Kabul, rijst het vermoeden dat uw vader zich toen reeds in de Afghaanse hoofdstad had gevestigd en dat u in Pakistan bleef om uw school af te maken. Er moeten dus toch enige vraagtekens gezet worden bij uw verklaring dat uw familie zich in Kunduz heeft gevestigd en daar problemen kreeg met de taliban. Aangezien uit onderzoek gebleken is dat documenten uit Afghanistan weinig bewijswaarde hebben, moet bij deze document in elk geval het nodige voorbehoud gemaakt worden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus 'Afghanistan: Corruptie en valse documenten').

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-generaal toe te besluiten dat uw verklaringen tegenstrijdig, weinig plausibel en ronduit ongeloofwaardig zijn. U heeft bijgevolg uw vrees ten overstaan van de taliban niet aannemelijk gemaakt. De Vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen dit besluit niet. De taskara's en paspoorten van uw vader en grootvader zijn slechts een indicatie van uw identiteit, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De bevestigingsbrief blijkt na vertaling alleen te bevestigen dat u afkomstig bent uit de provincie Kunduz. Volgens uw verklaringen woonde en werkte u echter in Kabul, niet in Kunduz (CGVS, p.6). Aangezien u zelf hebt gevraagd dat men dit document zou opstellen gaat het hier om een brief met gesolliciteerd karakter, waarvan de bewijskracht gering is. De eigendomsakte, documenten betreffende het werk van uw grootvader, documenten uit Pakistan, de handelsvergunning van uw vader en de enveloppes waarmee de documenten zijn verstuurd raken niet aan de kern van de zaak. Zij bevestigen van de achtergrond van uw familie in Afghanistan, en uw schooljaren in Pakistan. Deze elementen hebben echter geen betrekking op de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. De aanbevelingsbrief en contract van MTN bevestigen dat u in Kabul heeft gewerkt. Louter het feit dat u voor MTN Afghanistan heeft gewerkt als finance officer volstaat echter niet om een gegronde vrees aan te tonen. De badges van het werk van uw vrouw, alsook de foto's die u toonde en de certificaten van haar werk zijn een indicatie dat zij heeft gewerkt voor de vice-president. U baseert echter geen vrees voor vervolging op haar carrière, en verklaart dat zij begin 2016 moest stoppen met dit werk. Bijgevolg kan ook niet worden besloten dat haar werk in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan. De foto's waarop u en uw echtgenote staan afgebeeld ondersteunen slechts dat jullie getrouwd zijn, iets wat in deze beslissing niet wordt betwijfeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de

loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A.2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

"Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vanwege de Taliban. De neven van verzoeker zijn lid van de Taliban en wenden hun invloed aan om de familiegroonden van verzoeker, gelegen in Kunduz, in handen te krijgen.

De problematiek van verzoeker is dus dubbel, enerzijds bedreiging door de Taliban. Verzoeker verwijst hiertoe naar de dreigbrieven die hij ontvangen heeft. Anderzijds is er het conflict over de familiegroonden. De neven van verzoeker houden controle over de gronden in Kunduz door middel van hun connecties met de Taliban. Verzoeker en zijn familie kunnen en durven niet naar Kunduz terugkeren om de gronden terug te claimen, uit vrees dat zij in conflict zouden komen met de Taliban.

Verzoeker heeft aldus een ernstige vrees voor vervolging.

Verzoeker vraagt dus de erkenning als vluchteling.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld. Het is duidelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Derhalve had de CGVS aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling dienen toe te kennen, minstens subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van:

Doodstraf of executie

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Art. 48/4 par. 1 Vr W : De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en

die zich niet onder bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Verzoeker vraagt de vluchtelingenstatus, gelet op het feit dat hij een doelwit is voor de Taliban, omwille van zijn werk, omwille van het feit dat hij behoort tot een familie van grootgrondbezitters in Kunduz. Gelet op het feit dat de Afghaanse autoriteiten niet bij machte zijn verzoeker en zijn familie te beschermen, had verzoeker geen alternatief dan het land te verlaten.

Verzoeker roept tevens de subsidiaire bescherming in o.v. zijn afkomst uit een onveilig gebied in Afghanistan, met name provincie Kunduz.

De CGVS meent dat in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, quod non.

Het wordt door de CGVS niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit de regio Kunduz. In geval van (hypothetische) terugkeer naar Afghanistan is verzoeker voor zijn levensonderhoud aangewezen op de familiegronden in Kunduz. Zulks impliceert dat hij naar Kunduz dient terug te keren.

Aldus dient de veiligheidssituatie in Kunduz beoordeeld te worden. Deze is dermate slecht dat personen afkomstig uit Kunduz aanspraak kunnen maken op subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst naar het feit dat er in Afghanistan geen intern vluchtalternatief bestaat. Verzoeker verwijst naar de recente bomaanslag in Kabul op 31.05.2017 waarbij meer dan 150 burgerslachtoffers vielen.

De veiligheidssituatie is in 2017 duidelijk verslechterd in Afghanistan. Verzoeker vraagt bijkomend onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, gelet op de recente zware aanslagen.

Verzoeker maakt voorbehoud om tijdens de procedure of tijdens de zitting voor de Raad bijkomende stukken die zijn relaas ondersteunen bij te brengen.

De bestreden beslissing kan tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Gelet op de voorgaande toont verzoeker duidelijk het belang aan dat hij heeft bij onderhavig beroep.

De bestreden beslissing verwerpt de asielaanvraag van verzoeker en kan - bij ontstentenis van beroep tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Verzoeker heeft er alle belang bij om de hervorming te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet, zijn meest elementaire mensenrechten in gevaar komen.

Verzoeker heeft aldus een geldig en voldoende belang. Zijn belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig.

Dat de CGVS in de bestreden beslissing schendt het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen,

ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980;"

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de

bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart gevlucht te zijn uit Afghanistan omdat ze door de taliban bedreigd werd, meer bepaald door familieleden die zich bij de taliban aangesloten hebben. De verzoekende partij verklaart dat zij in Pakistan opgegroeid is omdat haar ouders Afghanistan ontvlucht zijn toen zij één jaar oud was. Toen de verzoekende partij achttien jaar oud was keerden haar ouders terug naar Afghanistan, meer bepaald naar Kunduz. De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat zij 's nachts gewekt werden door de zonen van de oom van haar vader. Zij waren in het gezelschap van talibanstrijders en verwelkomden de verzoekende partij en haar familie terug in het land. De verzoekende partij vervolgt dat zij niet lang in Kunduz bleef daar ze werk in Kaboel gevonden had. De verzoekende partij was vanaf februari 2013 tewerkgesteld als accountant bij de Afgaanse tak van het telecombedrijf MTN. In Kaboel studeerde de verzoekende partij ook een bachelor in Business Administration. De verzoekende partij verklaart dat haar vader in het begin zijn autohandel die hij in Pakistan opgestart had verder zette. Nadat één van zijn vennoten zich had teruggetrokken en doordat de onveiligheid toenam op de Afgaanse wegen is hij gestopt met zijn werk. De verzoekende partij geeft aan dat haar vader zich hierna toegelegd heeft op de gronden die de familie in Kunduz bezat. Bij het telecombedrijf is de verzoekende partij doorgesluisd tot finance officer. De verzoekende partij vervolgt dat zij eind 2014 getrouwd is met een studiegenote. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij combineerde zij ook haar studies met een job. De echtgenote van de verzoekende partij was aan de slag als international relations expert op het kabinet van vice-president Younus Qanouni. De verzoekende partij vertelt dat ongeveer 11 maanden voor haar vertrek de taliban ontdekt heeft dat ze in Kaboel werkte. De taliban heeft via de mollah van de moskee een dreigbrief naar verzoekers vader gestuurd. Haar vader zou het haar hebben verteld. De verzoekende partij was niet verontrust omdat ze in Kaboel niets te vrezen had van de taliban. De verzoekende partij vervolgt dat twee maanden voor haar vertrek de taliban een dreigbrief naar de woning in Kaboel gestuurd heeft. De echtgenote van de verzoekende partij heeft deze dreigbrief gevonden. Een telefoongesprek met verzoekers vader bracht aan het licht dat de familie problemen ondervond van de neven die eerder met de taliban op bezoek waren geweest. Aangezien de taliban op de hoogte waren van verzoekers werk en thuisadres, besliste de verzoekende partij samen met haar echtgenote dat het veiliger was om te verhuizen en voorbereidingen te treffen om het land te verlaten. Ook verzoekers echtgenote zag zich immers met problemen geconfronteerd. Haar nieuwe baas, A. R. D, was een Oezbeek en wilde op zijn kabinet ook Oezbeken tewerkstellen. Verzoekers echtgenote, die eveneens tot de Pashtun behoort, zag zich geconfronteerd met toenemende pesterijen. De verzoekende partij stelt dat zij naar het consulaat in Kandahar diende te gaan omdat zij afkomstig is uit de provincie Laghman. Dit was de periode waarin de taliban een offensief tegen Kunduz hadden ingezet. Hierdoor vluchtten verzoekers ouders van Kunduz naar Takhar en vervolgens naar Kabul. De taliban kwamen naar verzoekers huis in Kunduz en mishandelden de boeren die op de gronden van verzoekers familie werkten en bedreigden verzoekers familie. De verzoekende partij verklaart dat zij als enige een visum gekregen had. Dit is de reden waarom de verzoekende partij alleen naar Europa vertrok. Via Iran reisde de verzoekende partij naar Turkije. Daar hoorde de verzoekende partij dat haar echtgenote op een dag door veiligheidsagenten werd tegengehouden op haar werk. Tijdens een doorzoeking werd zeggend een kogel gevonden. Bijgevolg werd verzoekers echtgenote van medeplichtigheid aan een complot beschuldigd. Hierop trok verzoekers echtgenote naar Kunar, waar haar schoonouders en schoonzussen momenteel verblijven. Ze wonen er bij een broer van verzoekers moeder. De advocaat van de verzoekende partij preciseert dat de neven van verzoekers vader via hun connecties bij de taliban een klimaat van onzekerheid willen scheppen zodat de familie van de verzoekende partij verdwijnt en zij de gronden onder hun controle kunnen hebben.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar taskara, een kopie van de taskara van haar vader, twee omslagen, twee dreigbrieven, een bevestiging van haar problemen, een kopie van het paspoort van haar grootvader en van haar vader, de eigendomsakten van de gronden, een foto van een Afghaans paspoort, documenten die betrekking hebben op verzoekers verblijf en scholing in Pakistan, de handelsvergunning van verzoekers vader, verzoekers contract, een brief die betrekking heeft op verzoekers tewerkstelling, documenten die betrekking hebben op de tewerkstelling van verzoekers echtgenote, 10 foto's, twee badges van verzoekers echtgenote en documenten betreffende de tewerkstelling van verzoekers vader.

De taskara van de verzoekende partij bevat identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden.

Gelet op de documenten die betrekking hebben op de scholing en het verblijf van de verzoekende partij in Pakistan en haar verklaringen hieromtrent wordt het verblijf van de verzoekende partij en haar familie niet betwist. Evenmin wordt de tewerkstelling van de verzoekende partij bij de Afghaanse tak van het telecombedrijf MTN en de tewerkstelling van haar echtgenote bij de vice-president betwist. Gelet op de foto's en de verklaringen van de verzoekende partij wordt *in casu* niet betwist dat de verzoekende partij getrouwd is.

De eigendomsakten samen met verzoekers verklaringen geven aan dat verzoekers vader gronden bezit in Afghanistan. Dit wordt evenmin betwist. *In casu* is verzoekers vader een grootgrondbezitter. Met betrekking tot de sociale status van verzoekers familie wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"uw familie bezit volgens u ongeveer 1500 jerib land. Uit officiële gegevens van de Afghaanse overheid blijkt dat meer dan de helft van de bevolking geen landbouwgrond bezit en dat slechts een miniem aandeel van degene die grond bezitten meer dan 20 jerib in eigendom hebben (zie het aan het administratief dossier toegevoegde hoofdstuk 5 van de 'National Risk and Vulnerability Assessment 2011-2012'). Uw vader is met andere woorden een grootgrondbezitter. Aangezien u de opbrengst van die grond zelf schat rond de 10.000 à 12.000 dollar per jaar (CGVS, p.22), lijdt het geen twijfel dat uw vader veel landbouwers in de streek werk verschaft [...]. Iemand met de middelen van uw vader zou zeker naar Afghaanse normen een invloedrijk persoon zijn in zijn regio."*

Wat de handgeschreven dreigbrieven betreft, dient te worden gewezen op informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de identiteit en herkomst van de verzoekende partij aan te tonen (stuk 14, Landeninformatie, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 27 juni 2013). Voorts verklaart de verzoekende partij dat behalve deze twee dreigbrieven noch zij noch haar vader andere bedreigingen van de taliban ontvangen heeft (gehoorverslag p.16 en 19). Het is ten gevolge van deze dreigbrieven dat de verzoekende partij Afghanistan verlaten heeft. *In casu* dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij niet op de hoogte is van de inhoud van deze dreigbrieven. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *"U zegt dat er in de eerste dreigbrief staat dat u zou werken voor ongelovigen, voor de regering, en dat u daarmee moest stoppen en de taliban moest steunen, voor hen moest werken (CGVS, p.14). In de brief staat in werkelijkheid niets over de regering van Afghanistan, en er staat verder dat uw vader u naar de islamitische rechtbank moest brengen, niet dat u de taliban moest vervoegen. Aangezien u aan de universiteit hebt gestudeerd en vertrouwd bent met de Afghaanse landstalen Pashto en Farsi/Dari (CGVS, 5.6) zou u perfect in staat moeten zijn de inhoud van deze brieven te vatten. U lijkt echter ook niet te weten dat deze dreigbrieven afkomstig zijn van de taliban van Chahardara. Dat staat in de hoofding van de brief, maar toen u dat gevraagd werd, antwoordde u ontkennend en zegt u dat deze brief door de taliban werd afgegeven aan de mollah van uw moskee (CGVS, p.20). Het is opmerkelijk dat u de brief die aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan ligt niet grondig hebt bestudeerd, en een vertekend beeld schetst van de inhoud van deze brief. Dit geldt ook voor de data die op de dreigbrieven staan. U verklaart dat deze dreigbrieven met 8 maand tussentijd zijn toegekomen (CGVS, p.14), maar de data die in de brieven staan blijken slechts enkele weken uit elkaar te liggen: 29 shaban 1436 (=17 juni 2015) en 25 ramadan 1436 (=12 juli 2015). Dit onderstreept nogmaals dat deze brieven niet passen in het relaas dat u doet, wat nefast is voor uw geloofwaardigheid. Van u mag redelijkerwijs verwacht worden dat u een duidelijk en samenhangend beeld kan geven van de dreigbrieven die aan de basis liggen van uw vertrek, en die het enige bewijs vormen van uw asielrelaas. Er mag overigens ook getwijfeld worden aan het feit dat de tweede brief in Kabul aan u bezorgd zou zijn. U wijst er met nadruk op dat dit betekent dat de taliban uw adres kenden, en verklaart dat dit besef u overtuigde dat u het land moest verlaten (CGVS, p.13-14). Hoewel uw naam*

en die van uw vader inderdaad allebei vermeld worden in deze brieven, spreken deze brieven uw vader A. R.[...] aan, en wordt er naar u verwezen als "uw zoon H.[...]". Het is dus duidelijk dat deze brieven niet aan u gericht zijn, wat sterk doet twijfelen aan uw bewering dat de taliban eerst een brief via de imam van uw dorp aan uw vader bezorgden, maar de tweede brief bij uw woonst in Kabul hebben achtergelaten. Uw uitleg dat de mensen in het dorp u niet kennen, en dat u zich daar moet kenbaar maken als de zoon van A. [...] (CGVS, p.20) is geen voldoende antwoord aangezien uw naam in de brief staat. Het is dan ook bizar dat de taliban u niet bij uw naam zouden aanspreken, indien zij specifiek de moeite deden om u persoonlijk te bedreigen in Kabul. Het is duidelijk dat deze brieven niet stroken met de manier waarop u de feiten voorstelt." Voormelde pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing worden op generlei wijze weerlegd door de verzoekende partij.

De bevestigingsbrief van verzoekers problemen in Afghanistan geeft enkel aan dat de verzoekende partij afkomstig is uit Kunduz. Voor het overige heeft deze bevestigingsbrief geen betrekking op verzoekers vluchtrelaas. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Met betrekking tot de handelsvergunning van verzoekers vader en diens identiteitsdocumenten wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "Zo heeft u een handelsvergunning van uw vader voorgelegd. Op dat document uit 2010 geeft uw vader als huidige verblijfplaats een adres in Kabul op. Ook de zetel van het bedrijf is in Kabul gevestigd. Het paspoort dat hij in 2011 verkreeg is ook uitgereikt in Kabul, en niet in Kunduz. Volgens de informatie waarover het commissariaatgeneraal beschikt is het nochtans mogelijk om in de provinciehoofdstad een paspoort te verkrijgen (zie het aan het administratief dossier toegevoegde paragraaf 'Paspoort' van het 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan november 2016'). U heeft een kopie overhandigd van de taskara van uw vader, opgemaakt in 1390 (=2011-2012) volgens hetwelk uw vader in Tobraksh, Kunduz, woonachtig is. Het volgnummer [...] van dit taskara, waarop overigens staat dat het een duplicaat is, komt niet overeen met het volgnummer van het taskara dat op de handelsvergunning staat: [...]. Het is dus niet zeker dat de informatie op het document dat u voorlegt overeenstemt met de informatie op de papieren die uw vader in 2010 gebruikte voor zijn officiële aangelegenheden. Een en ander doet vermoeden dat uw vader dus niet rechtstreeks van Pakistan naar Kunduz is verhuisd. Uit de documenten uit Pakistan die u hebt voorgelegd blijkt dat u in 2012 uw middelbaar hebt afgemaakt. Volgens uw verklaringen had uw vader problemen met zijn bedrijf en werd het voor Afghanen moeilijk om te leven in Pakistan en keerde uw familie terug naar Kunduz. U wilde niet in Kunduz blijven maar vertrok naar Kabul omdat u wilde verder studeren (CGVS, p.12). Aangezien uw vader reeds in 2010 een handelsvergunning had verkregen in Kabul en hij daarbij een adres in Kabul opgaf, en in 2011 een paspoort had verkregen in Kabul, rijst het vermoeden dat uw vader zich toen reeds in de Afghaanse hoofdstad had gevestigd en dat u in Pakistan bleef om uw school af te maken. Er moeten dus toch enige vraagtekens gezet worden bij uw verklaring dat uw familie zich in Kunduz heeft gevestigd en daar problemen kreeg met de taliban."

De twee omslagen die de verzoekende partij ingediend heeft, toont enkel aan dat de verzoekende partij post uit Afghanistan ontvangt, maar vormen geen begin van bewijs van het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: "U verklaart overigens dat uw ooms aan moederszijde allemaal in Kunar wonen (CGVS, p.11). Op de enveloppe die uw oom aan moederszijde gebruikte om documenten naar u te sturen staat evenwel een adres in Kabul."

Gelet op hetgeen voorafgaat, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de overige verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Gelet op de stukken van het rechtsplegingsdossier, kan de Raad in navolging van de verwerende partij geen geloof hechten aan verzoekers vluchtmotieven.

De reactie van de verzoekende partij en haar familie op de dreigbrieven, gelet op hun sociale status in Afghanistan, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij heeft zij haar vader afgeraden om naar de autoriteiten te gaan omdat die geen hulp bieden. De verzoekende partij geeft aan dat zij pas na de tweede dreigbrief naar de politie gegaan is (gehoorverslag p.15). Alhoewel de vader van de verzoekende partij een grootgrondbezitter was, heeft hij heel passief gereageerd op de dreigbrieven. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: "De enige stap die uw vader volgens u heeft gezet was een rechtstreeks gesprek met zijn oom, de vader van

zijn neven die bij de taliban waren. Deze veinsde echter onwetendheid over de kwestie en stelde voor dat ze samen met mollah A. S.[...] van de taliban zou gaan spreken (CGVS, p.15). Uw vader weigerde dat, omdat jullie dachten dat de taliban jullie meteen zouden doden als ze de kans daartoe kregen (CGVS, p.15). U verwijst daarbij naar de executies die de taliban hebben uitgevoerd tijdens de val van de stad Kunduz (CGVS, p.15). De taliban hebben de stad Kunduz ingenomen op 28 september 2015 (zie het aan het administratief dossier toegevoegde artikel 'Taliban overrun Afghan city of Kunduz'). Dat is veel later dan de data die op de dreigbrieven staan. Het lijkt er dus sterk op dat u probeert om de algemene toestand in Kunduz te betrekken op uw eigen asielrelaas. De vraag is u gesteld of iemand anders kon helpen met dit probleem, en u antwoordt ontkennend (CGVS, p.16). Als u wordt gevraagd waarom de malik van uw dorp of de dorpsoudsten niet konden bemiddelen, zegt u dat zij dit niet konden doen omdat de neven van uw vader voor mollah A. S. [...]werken, een machtige talibanleider (CGVS, p.16). Deze verklaring valt echter heel licht uit. Dat onderstreept net dat men van de neven van uw vader in het dorp wist dat zij hoge functies hadden bij de taliban (CGVS, p.12). Toen zij u bezochten na uw terugkeer uit Pakistan maakten zij ook geen geheim van hun banden met de taliban (CGVS, p.12,23). Het zou dus voor iedereen in het dorp duidelijk geweest zijn dat de verwanten van uw vader hun invloed bij de taliban in zijn voordeel zouden kunnen aanwenden. Hun weigering om uw vader bij te staan zou allicht als een openlijk vijandige daad begrepen worden. Dit geldt des te meer daar u verklaart dat uw vader zelf zei dat het ging om een conflict met uw verwanten en niet met andere talibanstrijders (CGVS, p.13). Dat uw vader dat geloofde, en toch niet eens een poging zou ondernemen om de in Afghanistan gebruikelijke informele overlegstructuren onder Pashtun te gebruiken is weinig plausibel in het licht van de status als hij moet hebben genoten in het dorp. In die context zouden de stamoudsten of de wijze mannen van het dorp zeker een rol te spelen hebben: dergelijke bemiddeling is in Afghanistan, zoals reeds gezegd, heel gewoonlijk. In elk geval komt het weinig waarschijnlijk over dat uw vader zou nalaten om zich te proberen beschermen met alle middelen die hem in zijn positie ter beschikking staan. U beklemtoont zelf dat u zich veilig voelde omdat u zich in Kabul bevond, en niet in Kunduz (CGVS, p.13). Uw familie woonde op dat ogenblik echter wel in Kunduz. Zij hebben Kunduz pas verlaten toen taliban oprukten in de provincie (CGVS, p.13). Niet alleen is uw familie in Kunduz blijven wonen tot de algemene veiligheidssituatie hen dwong te vertrekken, zij hebben ook geen lijfwachten ingehuurd om zich te beschermen tegen de taliban (CGVS, p.18). Voor een grootgrondbezitter en voormalig zakenman zoals uw vader zou dit in Afghanistan niet alleen mogelijk zijn, maar zelfs heel gewoon. De hele reactie van uw familie op de door u beweerde feiten, of eerder het gebrek daaraan, is daarom niet aannemelijk." Voormelde pertinente en draagkrachtige motieven worden niet weerlegd door de verzoekende partij.

Met betrekking tot de aanvraag om een visum te bekomen voor Iran wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: "Het Commissariaat-generaal wenst ook aan te stippen dat het vreemd is dat u beweert dat uw echtgenote naar Kandahar moest om een visum voor Iran te krijgen, terwijl u dat visum in Mazar moest gaan halen (CGVS, p.13). Het is weinig logisch dat een inwoner van Kabul (CGVS, p.6) louter op basis van de geboorteplaats naar een ander consulaat zou moeten reizen. Men zou verwachten dat de inwoners van Kabul en de daaraan grenzende provincie Laghman waaruit uw echtgenote stamt, gebruik maken van de Iraanse ambassade in de hoofdstad, niet het consulaat in Kandahar in het zuiden van Afghanistan. Zeker voor uw echtgenote die op dat ogenblik werkte voor de overheid (CGVS, p.9), meerbepaald de vice-president van het land, moet het toch mogelijk geweest zijn om de nodige documenten te regelen in Kabul zelf. [...] Er is dus geen logische reden waarom de Iraanse consulaire diensten in Kabul een visumaanvraag niet zelf zouden kunnen afhandelen. Bij DVZ hebt u trouwens ook verklaard dat u dit visum hebt gehaald in de ambassade in Kabul (DVZ, verklaring DVZ, p.9). Het is dan ook bizar dat u op dit punt uw verklaringen hebt gewijzigd. Dit versterkt de indruk dat u de omstandigheden van uw vertrek probeert te verhullen voor het Commissariaat-generaal. Het is ook niet duidelijk waarom u moest vertrekken voordat uw vrouw haar visum had kunnen regelen. De gebeurtenissen in Kunduz hadden geen rechtstreekse impact op uw veiligheid in Kabul en bovendien was u naar een ander adres verhuisd, precies omdat de taliban uw vorige adres kende. Zelfs de werkgever van uw vrouw slaagde er niet in om uw vrouw te vinden (CGVS, p.14,17). U maakt geen melding van een ander incident in Kabul dan die dreigbrief die bij u thuis zou zijn achtergelaten. Dat u dus alleen moest vertrekken en uw echtgenote moest achterlaten vanwege een administratief probleem is weinig overtuigend."

Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "Louter uw werk bij de financiële dienst van MTN Afghanistan zou u niet blootstellen aan vervolging vanwege de taliban. Uw vader, die volgens u niet politiek actief was (CGVS, p.8) en ook zijn bedrijf had opgedoekt (CGVS, p.19), zou evenmin in de kijker lopen als tegenstander van de taliban. Uw echtgenote, die omwille van haar profiel als vrouwelijke stafmedewerker van de vice-president wel een doelwit van de taliban zou kunnen zijn, moest haar werk

opgeven vanwege problemen na de regeringswissel. U maakt nergens melding van enige dreiging tegen haar persoon of die zou voortvloeien uit haar professionele activiteiten. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat er vanuit jullie beroepsmatige bezigheden een gegronde vrees voor vervolging ontstaat.” Deze pertinente motieven van de bestreden beslissing worden op generlei wijze weerlegd door de verzoekende partij.

De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op haar vluchtrelaas. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het vluchtrelaas en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

De documenten die werden voorgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en die op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Bijgevolg acht de Raad, - het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang en gelet op wat voorafgaat - , verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan*

ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt:

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- Cedoca COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul city” van 06/06/2017
- Central statistics organization “national risk and vulnerability assessment 2011-2012”, chapter 5, p.38-49
- BBC, “Taliban overrun Afghan city of Kunduz”, 28/09/2015
- Cedoca, COI Focus, “corruptie en valse documenten”, van 27 juni 2013
- Koninkrijk der Nederlanden: ministerie van Buitenlandse zaken, “Algemeen ambtsbericht Afghanistan november 2016”, p. 54-55.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 30 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van December 2017 (hierna: het EASO-rapport december 2017)

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018 (hierna: het EASO-rapport update mei 2018)
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018. (hierna EASO guidelines van juni 2018)
- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (hierna: de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018).
- COI Focus Afghanistan: security situation in Kabul city van 24 april 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines augustus 2018 als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

In haar verzoekschrift meent de verzoekende partij dat artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet ten aanzien van de provincie Kunduz dient beoordeeld te worden. De Raad kan de verzoekende partij hierin niet volgen. De verzoekende partij is weliswaar geboren in Kunduz, maar toen ze één jaar oud was emigreerde de verzoekende partij samen met haar ouders naar Pakistan. Zeventien jaar later keerde de verzoekende partij terug naar Afghanistan. Bij haar terugkeer naar Afghanistan keerde de verzoekende partij volgens haar verklaringen eerst naar het dorp Tobrakash, gelegen in de provincie Kunduz. De verzoekende partij verklaart tijdens haar gehoor uitdrukkelijk dat *“in het begin was ik in Kunduz en ik bleef er even dan vond ik werk en ging ik naar Kunduz”* (gehoorverslag, p.4). Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij vanaf februari 2013 tot aan haar vertrek uit Afghanistan in november 2015 in Kaboel woonde met haar echtgenote en er werkte dient artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Kaboel beoordeeld te worden. De jaren voorafgaand aan haar vertrek had de verzoekende partij immers het centrum van haar belangen in Kaboel, bijgevolg dient de veiligheidssituatie in de stad Kaboel, gelegen in de gelijknamige provincie onderzocht te worden.

Met betrekking tot de situatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij wordt in de aanvullende nota terecht gesteld dat:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale

leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.”

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Kaboel, met inbegrip van de hoofdstad Kaboel, indeelt bij *“Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances.”*

In andere woorden, Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting brengt de verzoekende partij informatie bij waaruit blijkt dat bovenstaande analyse omtrent de veiligheidssituatie in Kaboel stad niet correct zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de hoofdstad Kaboel geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a)* en *b)* van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c)* van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat zij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kaboel dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Kaboel op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de stad Kaboel een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS